

[Aksel Larsen.]

ning til frihandelsområdet, de syv, og af Danmarks bevæggrunde hertil. Jeg har ganske vist ingen sinde været i tvivl om, at den højtærede udenrigsminister i sit inderste altid har næret større kærlighed til de seks end til de syv; men det var dog netop Romtraktatens formulering og den omstændighed, at de seks så vel politisk som økonomisk er et foretagende, som det ville være farligt at melde Danmark ind i, der var afgørende for, at vi foretrak de syv. Hertil kom den omstændighed, at de øvrige nordiske lande sagde nej til de seks, og så naturligvis det forhold, at det danske landbrugs hovedeksportmarked var og er England.

Nu er der visse forhandlinger i gang mellem England og visse af Romtraktatens lande om en eller anden form for samarbejde mellem de to markedsområder eller en eller anden form for engelsk tilslutning til fællesmarkedet. I denne situation har regeringen med overivrighed og uden i øvrigt at have indhentet mandat fra folketinget erklæret, at hvis England er beredt til at gå ind under Romtraktaten, så vil Danmark følge det. I alle de udtalelser og erklæringer, hvormed regeringen herhjemme begrundede denne sin kurs, tales der kun om den økonomiske side af sagen, om samhandel og om større muligheder for landbrugseksport, og det må jo noteres, at venstres og de konservatives ærede ordførere taler i samme dur og samme tonefald, ja, det ærede medlem hr. Poul Møller stiller det endda sådan op, at der er såmænd ingen fare for vor nationale kultur og egenart, for den kan ikke beskyttes af en toldgrænse. Det drejer sig jo slet ikke om en toldgrænse mellem Danmark og de seks eller mellem Danmark og Tyskland, men om noget helt andet.

Det er nødvendigt over for denne materielle argumentation, hvormed man søger at gøre fællesmarkedet antageligt for danskerne, at erindre om, at netop hvad landbrugsvarerne angår, ved vi ingenting om, hvad fællesmarkedet kan komme til at byde på. Men hvis vi først er kommet ind, er vi prisgivet, hvad andre lande beslutter. Det er nødvendigt at minde om, at fællesmarkedet forudser frihandel inden for området, uden toldsatser, restriktioner eller andre skranker, med industrivarer, men kun med

industrivarer, medens der skal være fælles høje toldmure uden om fællesmarkedet, og at inden for disse toldmure vil store dele af dansk industri have meget vanskeligt ved at konkurrere med en så overmægtig industri som den tyske. Det er nødvendigt at påpege Romtraktatens bestemmelser om, at der mellem fællesmarkedets lande skal være fri bevægelighed for varer, kapital og arbejdskraft, hvad der måske kan virke tiltrækkende på visse unationale kredse, som har drømme om at importere billig udenlandsk arbejdskraft til Danmark; det kan ikke være nogen dansk interesse.

Det er endnu mere fornødent at erindre om, at fællesmarkedet ikke er en forening af økonomisk samarbejdende lande, men en politisk, overstatlig sammenslutning, der forudser en såkaldt harmonisering — ja, Hitler ville have kaldt det ensretning — af landenes økonomi, valutaforhold, produktion og sociallovgivning, altså en prisgivelse af medlemslandenes nationale suverænitet, hvortil kommer, at fællesmarkedets lande skal indordnes under en fælles udenrigspolitik. Det er nødvendigt at råbe det ud, som regeringen fortier, nemlig at de seks er en centraliseret magtpolitisk blok, som selvfølgelig vil blive domineret af de største og stærkeste stater i blokken og da fremfor alt af Tyskland.

Under Nordisk Råds session i København i februar udtalte den højtærede udenrigsminister sig, som han selv sagde, yderst pessimistisk om mulighederne for en broslagning mellem de seks og de syv og om mulighederne for, at der blev noget alvorligt ud af Englands tilnærmelser til Romtraktatens lande. Udenrigsministerens bedømmelse heraf var ikke anderledes, da vi havde udenrigspolitisk debat i folketinget den 23. marts. Men siden da er der åbenbart sket en ændring i Englands holdning henimod større beredvillighed til at tilslutte sig Romtraktaten. Man spørger sig hvorfor. Jo, fordi den nye administration i Amerikas Forenede Stater har blandet sig i sagen, taget parti for de seks samt indtaget det standpunkt, at England og andre lande skal melde sig ind her. President Kennedy har over for Englands premierminister Macmillan gjort gældende, at det ganske vist ikke kan antages at være økonomisk fordelagtigt for Amerikas Forenede Stater, at